

політичної партії про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру, зокрема, у разі виявлення під час аналізу звіту політичної партії порушень вимог законодавства, які є підставою для притягнення до кримінальної відповідальності, НАЗК зобов'язано у п'ятиденний строк з дня виявлення відповідних ознак, письмово повідомити про це органи (посадових осіб), уповноважених забезпечити притягнення осіб, які вчинили порушення вимог законодавства, до передбаченої законом відповідальності [5]. Відтак, висновки про наявні ознаки вчинення кримінальних правопорушень ст. 159-1 КК України повинні направлятися до Національної поліції України для подальшого притягнення винних до відповідальності. Як бачимо з наявної кількості порушень, саме притягнення до кримінальної відповідальності за порушення, передбачені ст. 159-1 КК України, є важливим елементом формування правосвідомості та правової культури учасників політичних партій в процесі організації їх діяльності в рамках законодавства. Однак, на сьогодні практика розгляду таких справ лише формується.

Література

1. Про політичні партії в Україні: Закон України від 05.04.2001 р. № 2365-III [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2365-14>
2. Кримінальний кодекс України: чинне законодавство зі змінами та допов. станом на 05.01.2017 р.: (офіц. текст). – К.: Паливода А.В., 2017. – 212 с.
3. Висновки щодо звітів політичних партій за III квартал 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nazk.gov.ua/iii-kvartal-0>
4. Висновки щодо звітів політичних партій за IV квартал 2016 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://nazk.gov.ua/iv-kvartal-0>
5. Про затвердження Положення про аналіз Звіту політичної партії про майно, доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру: Рішення НАЗК від 08.09.2016 р. № 26 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z1264-16>.

УДК 343(043.2)

Крук А.С., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Ланцедова Ю.О., к.ю.н.

ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В СУДОВІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПОДОЛАННЯ

В Україні корупція є однією з проблем, яка потребує невідкладного розв'язання. Незважаючи на всі зусилля державної влади та громадських

організацій, рівень корупції в Україні залишається неприйнятно високим. У демократичних державах суди відіграють провідну роль у протидії корупції. Викривлене сприйняття судової незалежності призводить до використання на даних для здійснення правосуддя повноважень, для власного зиску; позбавлення громадян захисту гарантованих Конституцією України та законами прав і свобод; зловживання особливим статусом у поза службовій діяльності; уникнення передбаченої законом відповідальності за протиправні діяння; безпідставне застосування санкцій за неповагу до суду [1, с. 86].

Особливу небезпеку становлять вимагання й одержання хабарів працівниками судових органів, оскільки саме вони зобов'язані захищати права та свободи людини й громадянина, служити ідеалам добра і справедливості. Хабарництво слід розглядати не лише як певну сукупність відповідних кримінально караних діянь, а і як соціальне явище, безпосередньо пов'язане з основними соціально-економічними процесами в нашій країні. Такі злочини є найнебезпечнішими серед посадових злочинів. Зміст поняття «хабарництво» в кримінальному праві є дискусійним. Цим терміном позначають: 1) одержання хабара; 2) давання й одержання хабара; 3) давання, одержання, посередництво в хабарництві. На думку доктора юридичних наук М. Мельника, поняття «хабарництво» охоплює три склади злочинів – одержання хабара, давання хабара і посередництво в хабарництві [2, с. 278].

У ст. 308 науково-практичного коментаря КК України (під редакцією М. Мельника) визначено, що хабар – це незаконна винагорода матеріального характеру, зокрема це можуть бути майно (гроші, матеріальні цінності та інші речі), право на майно, будь-які дії майнового характеру. Послуги, пільги і переваги, які не мають майнового характеру (надання престижної роботи, інтимний зв'язок, похвальні характеристики), не можуть визнаватися пред- метом хабара [3, с. 854].

Отже, для того, щоб подолати корупцію в судовій системі, необхідно визнати, що вона існує. Судді стверджують, що їх система корупція не торкнулася, і всіляко приховують це. Таким чином, необхідні кардинальні зміни, які повинні вирішити цю проблему. Щоб усунути чинники, які спричиняють розвиток корупції в органах судової влади, слід внести зміни до Конституції України, Законів України «Про судоустрій України», «Про статус суддів» та «Про Вищу раду юстиції», привести у відповідність з міжнародними стандартами обсяг суддівської недоторканності, обмеживши її незалежністю у зв'язку з виконанням професійних обов'язків. Встановити контроль за відповідністю задекларованих доходів державних службовців (зокрема суддів) їхнім витратам, виявленням фактів незаконного збагачення. Залучати на державному рівні громадян до співпраці з правоохоронними органами у виявленні корупціонерів (зокрема суддів). Отже, проблема протидії корупції у сфері правосуддя є

однією з найактуальніших соціальних, політичних і правових проблем. Адже, проголошуючи своє рішення від імені України, корумпований суддя підриває насамперед авторитет держави. Повага до рішень судів залежить від того, чи вірить суспільство у непідкупність суддів. Незалежна та гідна поваги система судових органів є основою справедливості в державі. Кожен суддя зобов'язаний дотримуватися високих стандартів поведінки, утверджуючи непідкупність і незалежність судової влади. Важливо, щоб судова система держави гарантувала чесне та ефективне судочинство.

Література

1. Грищук В.К. Кримінальна відповідальність юридичних осіб: порівн.-прав. дослідж.: монографія / В.К. Грищук, О.Ф. Пасека. – Л.: ЛДУВС, 2013. – 248 с.

2. Про засади запобігання та протидії корупції: Закон України від 11.06.2009 р. № 1506-VI // Офіційний вісник України. – 2014. – № 53. - Ст. 753.

3. Науково-практичний коментар до Кримінального кодексу України / за ред. М.І. Мельника. – К.: Атіка, 2004. – 1054 с.

УДК 343.233 (043.2)

Кузьмін А.Р., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Катеринчук К.В., к.ю.н., доцент

НЕОБХІДНА ОБОРОНА, ЯК СПОСІБ ЗАХИСТУ ГРОМАДСЬКИХ ІНТЕРЕСІВ

За деяких обставин коло діянь за своїми зовнішніми рисами, особливо за заподіяною шкодою, мають ознаки суспільно-небезпечних та протиправних, але не є такими. Такі дії, за наявності обставин, передбачених законом, не є злочином, а особа, яка їх вчинила, не підлягає кримінальній відповідальності.

Одними з таких дій є необхідна оборона. Відповідно до ч. 1 ст. 36 Кримінального кодексу, необхідною обороною визнаються дії, вчинені з метою захисту охоронюваних законом прав та інтересів особи, яка захищається, або іншої особи, а також суспільних інтересів та інтересів держави від суспільно небезпечного посягання шляхом заподіяння тому, хто посягає, шкоди, необхідної і достатньої в даній обстановці для негайного відвернення чи припинення посягання, якщо при цьому не було допущено перевищення меж необхідної оборони.

Право на необхідну оборону є природним і невідчужуваним, а також абсолютним правом людини. Кожний громадянин має право на необхідну